www.tezaurliturgic.ro

TEZAUR LITURGIC

9 IULIE
GHERASIM IVIROSKITIOTUL

SLUJBA
SF.IERARH-MUCENIC
PANGRATIE,
EPISCOPUL
TAVROMENIEI SICILIEI

ATENA,2010

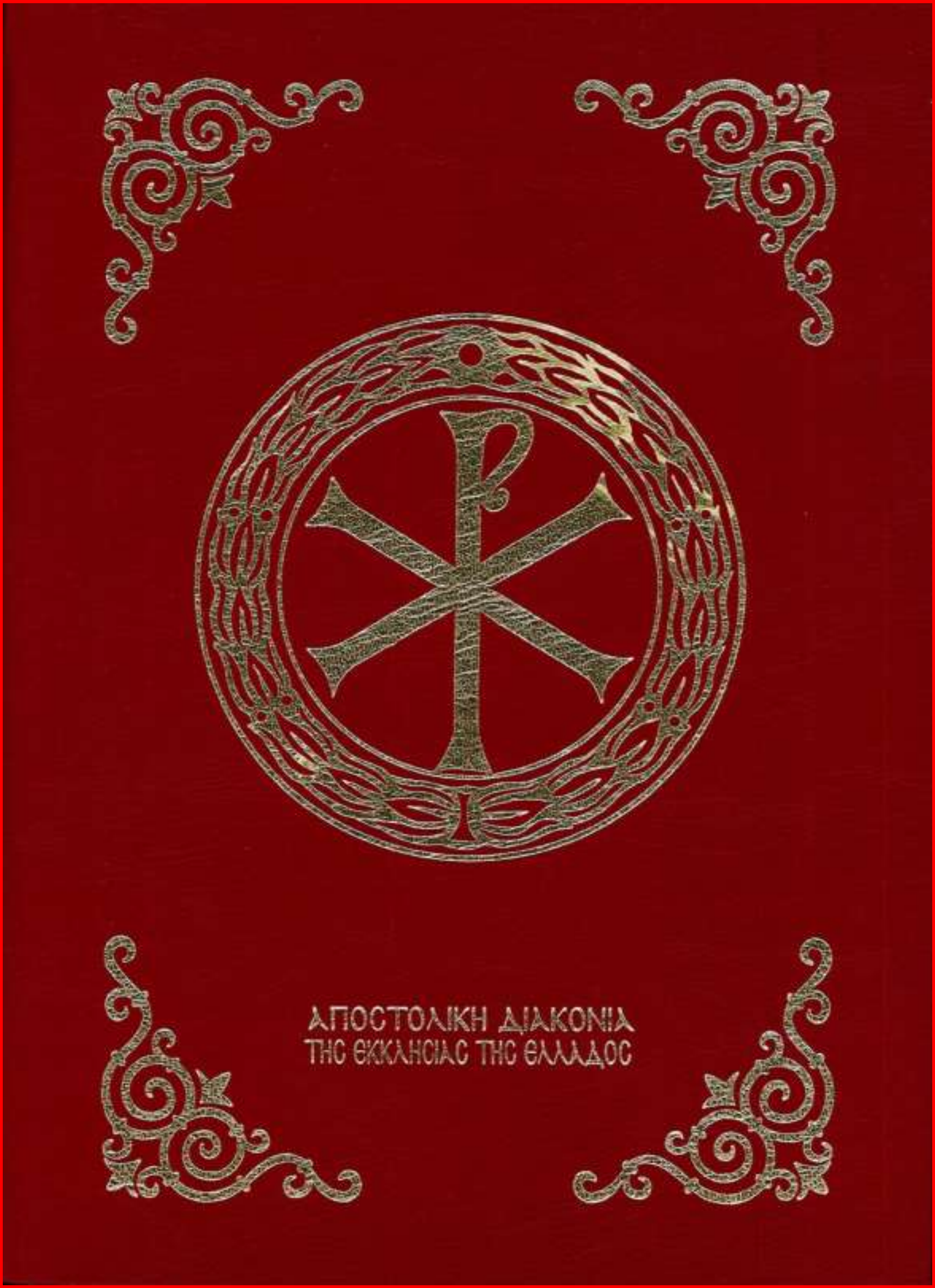
ΑΠΟСΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ
ΤΗС ЄΚΚΛΗСΙΑС ΤΗС ЄΛΛΑΔΟС

9 ΙΟΥΛΙΟΣ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΣ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΣ ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΑΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Ποίημα Γερασίμου μοναχοὺ,Ἰβηροσκητιώτου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, ὁ Προοιμιακός, καὶ τό· *Μακάριος ἀνήρ.* Εἲς δὲ τό· *Κύριε ἐκέκραξα,* ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου γ΄. Ἦχος β΄. Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε, ἡ κρηπὶς τῶν Μαθητῶν, περιερχομένη τὸν κόσμον, ὅλον ἐστήριξε, τότε σε εὑράμενον λίθον ὡς ἔντιμον, Ἐκκλησίας θεμέλιον, προβάλλεται μάκαρ, στήλας καταστρέφοντα, εἰδωλικὰς καὶ ναούς, θείᾳ δυναστείᾳ τοῦ Λόγου, τοῦ διὰ σαρκὸς ὁμιλῆσαι, Πάτερ τοῖς ἀνθρώποις εὐδοκήσαντος.

Λόγῳ, φυγαδεύων πονηρά, πνεύματα κακίας ἐτέλεις, πνευματικοὺς τοὺς λαούς, Πνεύματος τῇ χάριτι, Μάρτυς Παγκράτιε, ἀνατέμνων τὴν αὔλακα, τῆς τούτων καρδίας, καὶ καταβαλλόμενος, σπόρον τὸν ἔνθεον· ὅν περ, γεωργῷ προσηγάγου, τῷ ἐπουρανίῳ πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πιστῶς ἀνευφημούντων σε.

Δύσιν, φρυκτωρίαις νοηταῖς, σὺ ἀνατολὴν ἀπειργάσω, ἥλιον φέρουσαν, θείας ἐπιγνώσεως, τοῦ ἐκ Παρθένου ἡμῖν, ὑπὲρ νοῦν ἀνατείλαντος· καὶ δύσας

ἀθλήσει, Πάτερ ἐξανέτειλας, πρὸς φῶς ἀνέσπερον· ἔνθα, τῶν ἐσόπτρων λυθέντων, βλέπεις τὸ ποθούμενον κάλλος, τοῦ ἀγωνοθέτου σου Παγκράτιε.

Ἕτερα. Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Ἀποστόλων ὁμότροπος, ἀνεδείχθης μακάριε, ἱερὲ Παγκράτιε θεοδόξαστε, Ἀντιοχέων τὸ καύχημα, Μαρτύρων ἀγλάϊσμα, καὶ κλεινῶν Ἱεραρχῶν, τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα· ὅθεν σήμερον, τὴν ἁγίαν σου μνήμην ἐκτελοῦντες, ἐκτενῶς σε δυσωποῦμεν, σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου.

Ὥσπερ ἥλιος ἔνδοξε, ἐξ ἑώας ἀνέτειλας, καὶ τὴν γῆν κατηύγασας, τῶν θαυμάτων σου, φαιδραῖς ἀκτῖσι τρισόλβιε, θεόφρον Παγκράτιε, ἱερόαθλε Χριστοῦ, καὶ εἰς Δύσιν γενόμενος, τὴν σκοτόμαιναν, τῶν εἰδώλων ἀπήλασας σημείοις, φοβεροῖς τε τεραστίοις, ἱερουργὲ παμμακάριστε.

Τοῦ κηρύγματος Ἅγιε, τῷ ἀρότρῳ Παγκράτιε, χερσωθεῖσαν ἔτεμες μάκαρ αὔλακας, λαῶν ἀπείρων καὶ πίστεως, τὸν σπόρον τὸν ἔνθεον, καταβέβληκας σαφῶς, γεωργὸς ὅν περ ηὔξησεν ὁ οὐράνιος, ἐπομβρίᾳ τοῦ Πνεύματος τοῦ θείου· ὅν δυσώπει ἐκ κινδύνων τοὺς σὲ τιμῶντας λυτρώσασθαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Πέτρου τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, μαθητὴς γενόμενος, καὶ ποιμενάρχης Ταυρομενίας, παρ' αὐτοῦ χειροτονηθεὶς, θεοφόρε Παγκράτιε, ἐν σημείοις καὶ τέρασι, λαοὺς ἀπείρους ἐπεσπάσω, πρὸς τὴν

πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰδώλων δὲ τεμένη κατηδάφισας, τῷ λόγῳ μόνῳ, ναοὺς ἱεροὺς ἀντεγείρας, εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου· ᾧ νῦν παριστάμενος, ἐν αἵματι Μαρτυρίου διαλάμπων, μὴ ἐλλείπῃς παμμακάριστε, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων, τῶν ἐν πίστει ἐκτελούντων, τὴν σεβασμίαν σου ἄθλησιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσῃ σε, Παναγία Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσῃ σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς, ἐκλάμψας Υἱὸς Μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ Σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· Οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα. (ι΄ 7, γ΄ 13-16, ἐκλογή).

Μνήμη δικαίου μετ᾽ ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστιν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον

ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μου, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἑτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ ἔννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλὴ καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὑρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χείλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιόν, οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε Πνεύματος.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(δ΄ 14, Παροιμ. ι΄ 31).

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χείλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας. Στόμα σοφῶν μελετᾷ σοφίαν· δικαιοσύνη δὲ ῥύεται αὐτοὺς ἐκ θανάτου. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπίς· υἱὸς γὰρ δίκαιος γεννᾶται εἰς ζωήν· καὶ ἐν ἀγαθοῖς αὐτοῦ καρπὸν δικαιοσύνης τρυγήσει. Φῶς δικαίοις

διαπαντός, καὶ παρὰ Κυρίου εὑρήσουσι χάριν καὶ δόξαν. Γλῶσσα σοφῶν καλὰ ἐπίσταται, καὶ ἐν καρδίᾳ αὐτῶν ἀναπαύσεται σοφία. Ἀγαπᾷ Κύριος ὁσίας καρδίας· δεκτοὶ δὲ αὐτῷ πάντες ἄμωμοι ἐν ὁδῷ· Σοφία Κυρίου φωτιεῖ πρόσωπον συνετοῦ· φθάνει γὰρ τοὺς ἐπιθυμοῦντας αὐτήν, πρὸ τοῦ γνωσθῆναι, καὶ εὐχερῶς θεωρεῖται ὑπὸ τῶν ἀγαπώντων αὐτήν. Ὁ ὀρθρίσας πρὸς αὐτὴν οὐ κοπιάσει· καὶ ὁ ἀγρυπνήσας δι᾽ αὐτήν, ταχέως ἀμέριμνος ἔσται. Ὅτι τοὺς ἀξίους αὐτῆς αὐτὴ περιέρχεται ζητοῦσα, καὶ ἐν ταῖς τρίβοις φαντάζεται αὐτοῖς εὐμενῶς. Σοφίας οὐ κατισχύσει ποτὲ κακία. Διὰ ταῦτα καὶ ἐραστὴς ἐγενόμην τοῦ κάλλους αὐτῆς, καὶ ἐφίλησα ταύτην, καὶ ἐξεζήτησα ἐκ νεότητός μου, καὶ ἐζήτησα νύμφην ἀγαγέσθαι ἐμαυτῷ. Ὅτι ὁ πάντων Δεσπότης ἠγάπησεν αὐτήν. Μύστις γάρ ἐστι τῆς τοῦ Θεοῦ ἐπιστήμης, καὶ αἱρέτις τῶν ἔργων αὐτοῦ. Οἱ πόνοι αὐτῆς εἰσιν ἀρεταί· σωφροσύνην δὲ καὶ φρόνησιν αὕτη διδάσκει· δικαιοσύνην καὶ ἀνδρείαν, ὧν χρησιμώτερον οὐδέν ἐστιν ἐν βίῳ ἀνθρώποις· Εἰ δὲ καὶ πολυπειρίαν ποθεῖ τις, οἶδε τὰ ἀρχαῖα καὶ τὰ μέλλοντα εἰκάζειν· ἐπίσταται στροφὰς λόγων, καὶ λύσεις αἰνιγμάτων· σημεῖα καὶ τέρατα προγινώσκει, καὶ ἐκβάσεις καιρῶν καὶ χρόνων· καὶ πᾶσι σύμβουλός ἐστιν ἀγαθή. Ὅτι ἀθανασία ἐστὶν ἐν αὐτῇ, καὶ εὔκλεια ἐν κοινωνίᾳ λόγων αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐνέτυχον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐδεήθην αὐτοῦ, καὶ εἶπον ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας· Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν λόγῳ σου, καὶ τῇ σοφίᾳ

σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζῃ τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων, καὶ διέπῃ τὸν κόσμον ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ· δός μοι τὴν τῶν σῶν θρόνων πάρεδρον σοφίαν, καὶ μή με ἀποδοκιμάσῃς ἐκ παίδων σου· ὅτι ἐγὼ δοῦλος σός, καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης σου. Ἐξαπόστειλον αὐτὴν ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου σου, καὶ ἀπὸ θρόνου δόξης σου, ἵνα συμπαροῦσά μοι διδάξῃ με, τί εὐάρεστόν ἐστιν παρὰ σοί. Καὶ ὁδηγήσῃ με ἐν γνώσει, καὶ φυλάξῃ με ἐν τῇ δόξῃ αὐτῆς. Λογισμοὶ γὰρ θνητῶν πάντες δειλοί, καὶ ἐπισφαλεῖς αἱ ἐπίνοιαι αὐτῶν.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. (δ΄ 7-15).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δέ ἐστι, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα. Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις τῶν Ἀποστόλων Χριστοῦ, ὁ κατὰ πάντα, μιμητὴς παμμακάριστε· ὁ κήρυξ Εὐαγγελίου· ὁ διαλάμψας ἐν γῇ, ἐν πολλαῖς θαυμάτων ἐπιδείξεσι, τοῦ σκότους τὰ πνεύματα, ὁ διώξας τοῖς λόγοις σου, καὶ τῶν ἀνθρώπων, χερσωθείσας τὸ πρότερον ἀρωσάμενος, τὰς καρδίας Παγκράτιε· χαίροις ὁ θείῳ αἵματι, στολὴν ἐπιχρώσας σου, τὴν ἱερὰν Μαρτυρίου, καὶ σὺν Ἀγγέλων στρατεύμασι, Κυρίῳ πρεσβεύων, ὑπὲρ πάντων θεοῤῥῆμον, τῶν εὐφημούντων σε

Στ.: *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου...*

Χαῖροις, Ἱεραρχῶν ἡ κρηπὶς, τῶν Ἀθλοφόρων, τὸ σεπτὸν ἀκροθίνιον, ὁ στύλος τῆς εὐσεβείας, τῆς Ἐκκλησίας φωστὴρ, ὁ λαμπρὸς τῆς πίστεως ὑπέρμαχος· πυρὶ ὁ τῶν λόγων σου, καταφλέξας ζιζάνια, τῆς ἀσεβείας, καὶ μοχλῷ σῶν δεήσεων, τὰ παμμίαρα, καταστρέψας σεβάσματα· ξίφος οὐρανοχάλκευτον, δαιμόνων τὰς φάλαγγας, Πνεύματος σθένει, συγκόψαν, τοῦ Παναγίου Παγκράτιε, πιστῶν θεῖοις πρέσβυς, πρὸς Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, καὶ ὑπεράγαθον.

Στ.: *Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε...*

Πέτρος, ἡ θεία πέτρα σαφῶς, τῆς τοῦ Κυρίου, Ἰησοῦ Χριστοῦ πίστεως, εὑρών σε ἐξαποστέλλει, ὥσπερ ἀκτῖνα φαιδρὰν, ἀσεβείας σκότος ἐκδιώκουσαν, βροτῶν δὲ φωτίζουσαν, διανοίας τῇ χάριτι, τῇ σοὶ δοθείσῃ, ἐκ Θεοῦ Παντοκράτορος, παναοίδιμε, Ἱεράρχα Παγκράτιε· ὅθεν εὐγνωμονοῦντές σοι, πιστοὶ

τὴν ἐτήσιον, ἐπιτελοῦμέν σου μνήμην, φιλανθρωπίας αἰτούμενοι, τυχεῖν καὶ ἐλέους, ταῖς πρεσβείαις σου παμμάκαρ, ἐνῴρᾳ κρίσεως.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Φερωνύμως Παγκράτιε ἔνδοξε, τὸ κράτος Θεός σοι δέδωκε, κατὰ πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον· διὸ τοῖς πᾶσιν αἰδέσιμος φανεὶς, καὶ τὸν κόσμον καταπλήξας, ἐν σημείοις καὶ τέρασι, πρὸς οὐρανὸν μεταβέβηκας, Μαρτυρίου αἵματι σταζόμενος, τὸ γέρας ληψόμενος, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ᾧ πρεσβεύοις ἀδιαλείπτως, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου Πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Πυρὶ ἐκκαιόμενος, θείας ἀγάπης Χριστοῦ, τὴν πλάνην κατέφλεξας, θείοις σου λόγοις σοφὲ, Ἱεράρχα Παγκράτιε· ὅθεν καὶ ἐναθλήσας, θεοφόρε γενναίως, αἵμασι σοῖς δαιμόνων, θεοφόρε γενναίως, αἵμασι σοῖς δαιμόνων, ἐναπέπνιξας στίφη· καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεὸν, μάκαρ ἱκέτευε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον· διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἑνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἑκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογίαν·

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον Σου Σωτὴρ.

Ἡ πέτρα τῆς Χριστοῦ, Ἐκκλησίας θεόφρον, θεμέλιον στεῤῥὸν, θείας πίστεως ὄντως, σὲ ἔθετο Παγκράτιε, τῶν ἀπίστων πυργώματα, καταστρέφοντα, τῶν δὲ πιστῶν στερεοῦντα, τὰ συστήματα, ἐν φοβεροῖς θαυμασίοις, σημείοις καὶ τέρασιν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐλπὶς χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεὸν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἱκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν, βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ, ᾀεὶ Σὲ δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν·

Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὡραιότητα.

Ῥεύμασιν Ἅγιε, θείου κηρύγματος, τὴν γῆν διέδραμες, ὢ ἱερόαθλε, τῆς ἀσεβείας θολεροὺς,

ξηραίνων μὲν τοὺς χειμάρρους, τῶν πιστῶν δὲ ἅπαντα, καταρδεύων συστήματα, καὶ δαιμόνων φάλαγγας, κατακλύζων μακάριε· διό σοι χαρμοσύνως βοῶμεν· Χαῖρε Παγκράτιε θεόφρον.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα, τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον, τὸ τῆς ἁγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεὶς ἐβόα σοι Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον, προσαγάγω ἐπάξιον, τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον,
κάθισμα. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείου Πνεύματος, τῇ φωταυγίᾳ, σκότος ἔλυσας πολυθεΐας, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφώτισας, ἀναβοήσας σωτήρια δόγματα, ἐν Σικελίᾳ, Παγκράτιε πάνσοφε· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεία γέγονας, σκηνὴ τοῦ Λόγου, μόνη Πάναγνε Παρθενομῆτορ, τῇ καθαρότητι Ἀγγέλους ὑπεράρασα· τὸν ὑπὲρ πάντας ἐμὲ χοῦν γενόμενον, ἐῤῥυπωμένον σαρκὸς πλημμελήμασιν, ἀποκάθαρον πρεσβειῶν σου ἐνθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνὴ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ Ν΄ Ψαλμὸς καὶ οἱ Κανόνες τῆς Παναγίας, καὶ τοῦ Ἁγίου ὁ παρών. Ποίημα Θεοφάνους.

ᾨδὴ α΄. Ἦχος α΄. ᾨδὴν ἐπινίκιον.

Ὑπέρτιμον λίθον σε, ἡ Ἐκκλησία, γνωρίζει Παγκράτιε, ἑδρασμῷ τῶν λόγων σου, στηριζομένη ἀεί, καὶ διὰ τοῦτό σου τιμᾷ, τὴν μνήμην σήμερον.

Μονάδα τρισάριθμον, ἑνιζομένην, ταυτότητι φύσεως, καταγγέλλων ἔσβεσας, τῆς ἀθεΐας ἀχλύν, καὶ φωτοβόλοις διδαχαῖς, λαοὺς ἐφώτισας.

Νεώσας ἀρότρῳ σου, τῶν θείων λόγων, καρδίας Παγκράτιε, χερσωθείσας πρότερον, κακοπιστίας αὐχμῷ, γονίμους ἔδειξας σαφῶς, διὰ τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν, ὁ φωτοδότης, φωτίζων τὰ πέρατα, Ἰησοῦς ὁ Κύριος, ἄχραντε Δέσποινα· δι᾽ οὗ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, φῶς ἐθεάσαντο.

ᾨδὴ γ΄. Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Ὑπὸ τοῦ Πνεύματος σθενούμενος, πονηρὰ ἐδίωξας πνεύματα, καὶ τῷ μοχλῷ τῶν προσευχῶν, τὰ τεμένη ἠδάφισας, τῶν εἰδώλων Ἐκκλησίας, ἀνιστῶν ἀξιάγαστε.

Τῷ τμητικῷ σου λόγῳ ἔτεμες, δυσφημίας Ὅσιε ἄκανθαν, καὶ κατεφύτευσας ψυχαῖς, τὰ σωτήρια δόγματα, ἀρετῶν εὐθυνουμέναις, τῇ αὐξήσει Παγκράτιε.

Σκεῦος εὑρών σε θείου Πνεύματος, καθαρὰς ἀκτῖνας δεχόμενον, ὁ Κορυφαῖος μαθητής, πρὸς τὴν δύσιν ἀπέστειλεν, ἀθεΐας ἐκμειῶσαι, τὴν ἀχλὺν πανσεβάσμιε.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν νεφέλην τὴν ὁλόφωτον, καὶ Θεοῦ τὴν στάμνον τὴν πάγχρυσον, καὶ πλατυτέραν οὐρανοῦ, καὶ μετάρσιον κλίμακα, ἀπειρόγαμε Παρθένε, οἱ πιστοὶ μακαρίζομεν.

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐσεβείας πρόμαχος, τροπαιοφόρος, ἱερὲ Παγκράτιε, ἀναδειχθεὶς ἐν οὐρανοῖς, σὺν Ἀσωμάτοις παρίστασαι, νῦν τῷ Κυρίῳ, πρεσβεύων σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ σκέπῃ ἄχραντε, τῇ σῇ Παρθένε, προσφυγόντων δέησιν, προσδεξαμένη παρ᾽ ἡμῶν, μὴ διαλίπῃς πρεσβεύουσα, πρὸς τὸν Υἱόν σου, σωθῆναι τοὺς δούλους σου

ᾨδὴ δ΄. Ἐν πνεύματι προβλέπων.

Πυρὶ τοῦ Παρακλήτου πυρίπνοος δειχθείς, τὴν ἀπάτην ἔφλεξας Παγκράτιε σοφέ· καὶ ἀναλάμψας ὡς λύχνος τοὺς ἐν θαλάσσῃ, βυθιζομένους τῆς ἀγνοίας πρὸς λιμένας, θείου ἐμβιβάζεις θελήματος.

Ἐκ πέτρας ἀκροτόμου ὁ Πέτρος ἀρδευθείς, καὶ πλησθεὶς ὡς ἄλλον σε ἐκπέμπει ποταμόν, κεχερσωμένας ἀρδεύειν ψυχὰς θεόφρον, καὶ ἀσεβείας ποταμοὺς ἀποξηραίνειν, ῥεύμασι τοῦ θείου κηρύγματος.

Ὁ βίος σου ταῖς θείαις ἀστράπτων καλλοναῖς, πάντων ἀπημαύρωσε δαιμόνων τὰς ὁρμάς· καὶ

διαλύσας τὸ σκότος τῆς ἀθεΐας, υἱοὺς ἡμέρας ἐναπέδειξας τοὺς πόθῳ, σοῦ ταῖς διδαχαῖς εὐπειθήσαντας.

Θεοτοκίον.

Σαρκούμενον τὸν Λόγον οὐσίαις ἐν δυσί, Κόρη καὶ θελήμασιν ἐκύησας ἁγνή, τὸν τὰς εἰσόδους γνωρίσαντα παραδόξως, τῆς σωτηρίας τοῖς τῇ πλάνῃ δουλωθεῖσιν, ἄχραντε Παρθένε πανύμνητε.

Ὠδὴ ε΄. Τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Θαυμάτων ἐπιδείξεσιν, ἐζώγρησας λαούς, λόγῳ δὲ ναοὺς κατηδάφισας, καὶ ἐδομήσω ἱερώτατε, Ἐκκλησιῶν τὰ κάλλη, εἰς καινισμὸν ἀνθρώπων.

Τοῖς αἵμασιν ἐφοίνιξας, στολὴν τὴν ἱεράν, λύθρον δὲ δαιμόνων ἐξήρανας, καὶ νικηφόρος ἀνελήλυθας, πρὸς οὐρανὸν τῆς νίκης, ἀπολαβεῖν τὸ στέφος.

Ἐῤῥάγη πρὸ προσώπου σου, φραγμὸς εἰδωλικός, θύρα δὲ ἠνοίχθη τοῖς ἔθνεσι, καὶ διεδόθη χάρις ἔνθεος, ταῖς τῶν πιστῶν καρδίαις, ἱερομύστα Πάτερ.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος ἐν τῇ μήτρᾳ σου, κατῆλθεν ὁ Χριστός, Ἄχραντε καὶ ὄμβρους ἐξήρανε, πολυθεΐας καὶ ἐπήγασε, θεογνωσίας ὕδωρ, τοῖς ἐν φλογμῷ ἀπάτης.

Ὠδὴ στ΄. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Χαριτώσας σου τὸν νοῦν, καὶ λαμπρύνας δαψιλῶς, Ἰησοῦς ὁ φωτισμός, τῶν ἁπάντων καὶ Θεός, τῷ λόγῳ σου, τῆς ἀλογίας, λαοὺς ἐῤῥύσατο.

Ραντισμῶν εἰδωλικῶν, καὶ αἱμάτων ἐναγῶν, ἐλυτρώσω τοὺς λαούς, καὶ τυθεὶς ὥς περ ἀμνός, Παγκράτιε, θυσία ζῶσα, Θεῷ προσήνεξαι.

Ἱερούργησας Θεοῦ, Εὐαγγέλιον σοφέ, τὰς ἐνθέους διδαχάς, σφραγισάμενος λαμπρῶς, τῷ αἵματι, ἱερομύστα, Μάρτυς Παγκράτιε.

Θεοτοκίον.

Συμπνιγέντα προσβολαῖς, τῶν ἀκάρπων λογισμῶν, ἐπανάγαγε πρὸς φῶς, σωτηρίας καὶ ζωῆς, Πανάμωμε, ἡ τὸν Σωτῆρα Χριστὸν κυήσασα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον. Γερασίμου Ἰβηροσκητιώτου.

Ὡς φωστὴρ ἀνέτειλας ἐκ τῆς ἑώας, καὶ τὴν γῆν κατηύγασας, ἐν θαυμασίοις φοβεροῖς, Ἱερομάρτυς Παγκράτιε, Ταυρομενίας, τὸ κλέος καὶ καύχημα.

Συναξάριον.

Τῇ Θ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Παγκρατίου, Ἐπισκόπου Ταυρομενίας Σικελίας.

Προσθεὶς ἑαυτὸν Παγκράτιος ὡς βάθρον,
Ἀθλήσεως ἤγειρεν οἶκον ἐκ λίθων.
Παγκράτιος δ᾽ ἐνάτῃ δῶμ᾽ ἔδρακε παγκρατέοντος.

Ὠδὴ ζ΄. Τοὺς ἐν καμίνῳ Παῖδας.

Ἐν αἵματι βεβάπτισται τῷ σῷ, Παγκράτιε πρότερον ἐν ὕδατι λαούς, βεβαπτικὼς καὶ πρὸς Χριστὸν

μετῆλθες χαίρων· μεθ᾽ οὗ αὐλιζόμενος, θέσει θεοῦσαι λαμπρῶς, ἀειμακάριστε.

Τοὺς ἅλμῃ συγχωσθέντας τῶν δεινῶν, ἀγκίστρῳ σου τῶν λόγων ἀνηγάγου ἱερέ, καὶ προσευχῶν ἱερωτάτῃ ἐπομβρίᾳ, θολερὸν ἐξήρανας, κακοπιστίας βυθόν, ἱερομύστα Χριστοῦ.

Ἡ πέτρα σε ἡ ὄντως ἀῤῥαγής, θεμέλιον ἔθετο καὶ βάσιν ἀῤῥαγῆ, τῆς ἱερᾶς ἱεροφάντορ Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ἐδαφίζεται, πᾶσα κακία σοφέ, τοῦ νηπιώδους ἐχθροῦ.

Θεοτοκίον.

Καθαρωτάτην μόνην σε εὑρών, πανάμωμε, Λόγος καθαρώτατος Θεοῦ, σοῦ ἐκ γαστρὸς ἀποτεχθεὶς πιστοὺς καθαίρει, μολυσμοῦ Θεόνυμφε, προσγενομένου ἡμῖν, ἐξ ἀκρασίας κακῶν.

ᾨδὴ η΄. Ὃν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Πυρὶ λιπαινόμενος, ποικίλων πειρασμῶν, ἀνάλωτος ἔμεινας, στομούμενος τὸν νοῦν, λαμπραῖς θεωρίαις, καὶ ὡράθης σοφέ, ξίφος διακόπτον, ὕλην πολυθεΐας.

Λαοὺς εἰς ἐπίγνωσιν, προσάγων τοῦ Χριστοῦ, σημεῖα καὶ τέρατα, ἐτέλεις ἐμφανῶς, προλέγων τὸ μέλλον, ὡς προφήτης Θεοῦ, ταῖς τοῦ Παρακλήτου, θεόφρον ἐπιπνοίαις.

Εἰκόνα τοῦ κτίσαντος, δεικνύων τοῖς λαοῖς, ἑκὼν ἣν ἐφόρεσεν, ἑνούμενος ἡμῖν, σημείων δυνάμεις, δι᾽ αὐτῆς ἐκτελεῖς, τῆς πολυθεΐας, τὸ μῦσος ἀναστέλλων.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος ἐν μήτρᾳ σου, κατῆλθεν ὁ Χριστός, καὶ πᾶσαν κατήρδευσε, τὴν κτίσιν ἀληθῶς, ξηράνας

Παρθένε, θολεροὺς ποταμούς, εἰδωλομανίας, ὁ μόνος εὐεργέτης.

Ὠδὴ θ΄. Τὴν ζωοδόχον πηγήν.

Τοῖς φωτοβόλοις τοῦ Πέτρου πυρσεύμασι, καταυγασθεὶς καὶ ψυχὴν καὶ διάνοιαν, ὡς ἀστὴρ πολύφωτος, πρὸς τὴν δύσιν ἔφθασας, φωταγωγῶν διδαχαῖς τοὺς παρεισδύντας, εἰς ἀγνωσίας Παγκράτιε βάραθρα.

Τὴν τῆς εἰκόνος τιμὴν διαβαίνουσαν, εἰς τὸ πρωτότυπον σὺ ἐπιστάμενος, πανταχοῦ τὴν ἄχραντον, ἀνεστήλους ἔνδοξε, τοῦ Ἰησοῦ καὶ Θεοῦ ἡμῶν εἰκόνα, εἰς ἰνδαλμάτων δαιμόνων καθαίρεσιν.

Ἱερωτάταις ἐμπρέπων λαμπρότησι, μαρτυρικαῖς διαλάμπεις φαιδρότησιν, ὁρῶν καὶ ὁρώμενος, ἱερὲ Παγκράτιε, ἀγαλλομένῃ ψυχῇ Θεοῦ τὴν δόξαν, Ἱεραρχῶν καὶ Μαρτύρων ἀγλάϊσμα.

Θεοτοκίον.

Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου Κύριε, τὴν ἐκ Παρθένου ἀνέκφραστον γέννησιν, πειρασμῶν ῥυόμενος, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς τοὺς σοὺς οἰκέτας, ὡς εὐεργέτης καὶ μόνος φιλάνθρωπος.

Ἐξαποστειλάριον. Φῶς ἀναλλοίωτον.

Πέτρος ἡ πίστεως πέτρα, Παγκράτιε κραταιάν σε, κρηπῖδα Μάρτυς καὶ βάσιν, καθίστησιν Ἐκκλησίας·

μεθ᾽ οὗ καὶ σὺ τὴν σὴν ποίμνην, φύλαττε Πάτερ, ἐκ τῶν τῆς Ἄγαρ ἀβλαβῆ.

Θεοτοκίον.

Πάντες πιστοὶ σε μεσίτιν, πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεόν σου, νῦν προβαλλόμεθα μόνην, οἱ συσταυρούμενοι τούτῳ· διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύειν Θεογεννῆτορ, ὑπὲρ τῶν πίστει σε ἀνυμνούντων.

Εἰς τοὺς Αἴνους. Ἦχος α΄. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Τὴν κτίσιν ὡς ἥλιος φαιδρὸς, ἱερὲ Παγκράτιε, διαδραμὼν δύσιν ἔφθασας, ἥν καὶ κατηύγασας, λαμπηδόσι θείαις, τοῦ σεπτοῦ κηρύγματος, ἐν ᾗ καὶ καταδύσας ἀνέτειλας, ἐν τοῖς σκηνώμασι, Παραδείσου, τὸν φιλάνθρωπον, ἱκετεύων, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Πανεύφημε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἱερὲ Παγκράτιε, Σὺ πρὸς Θεοῦ τὴν ἐπίγνωσιν, λαοὺς ὡδήγησας, καὶ δαιμόνων στίφη, τῷ πυρὶ κατέφλεξας, τῶν θείων προσευχῶν σου μακάριε· αὐτῶν ἐκλύτρωσαι, τῆς κακίας τοὺς τιμῶντάς σε, Ἱεράρχα Χριστοῦ παναοίδιμε.

Ἀγγέλων ἐκρότησας σοφὲ, τὰ σεπτὰ στρατεύματα, καὶ Ἀποστόλων Μαρτύρων τε, τὰ θεῖα τάγματα, καὶ Ἱεραρχῶν τε, τὰ κλεινὰ συστήματα, τῇ θείᾳ σου ἀνόδῳ πανένδοξε· μεθ’ ὧν ἱκέτευε, τὸν Χριστὸν ἡμῖν δωρήσασθαι, τὴν εἰρήνην, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐργάτης Χριστοῦ τῶν ἐντολῶν, γεγονὼς τρισόλβιε, καὶ τοῖς Αὐτοῦ θείοις ἴχνεσι, Πάτερ ἐπόμενος,

τερατουργημάτων, ὄντως ἀναδέδειξαι, θεόφρων αὐτουργὸς ἱερώτατε, τὴν κτίσιν ἅπασαν, καταπλήξας ἐν τοῖς θαύμασιν, ἐκ Θεοῦ σοι, τοῖς δοθεῖσιν Ἅγιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Ἀποστολικοῖς Ἱερομάρτυς, διαλάμψας ἀγωνίσμασι, τοῦ Κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων, συνόμιλος γέγονας, παμμακάριστε Παγκράτιε· πανταχοῦ γὰρ τὸν λόγον, τοῦ Εὐαγγελίου κηρύξας, ἀπείληφας τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως· Σικελία κομπάζει, σοῦ τὰ θαύματα καὶ διδάγματα· καὶ ἡ θήκη τῶν λειψάνων, τοῖς ἐν πίστει προσιοῦσιν, ἀναβλύζει ἰάματα· διὸ δυσωποῦμέν σε, καὶ ἡμῖν τοῖς ἐκτελοῦσι τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον, ψυχικῶν καὶ σωματικῶν κινδύνων ῥῦσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν ἱκεσίαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος, τὸ ἄῤῥηκτον, τὴν ἀῤῥαγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δοξολογία Μεγάλη.